

BANDI 반디

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

BANDI

Η καταγγελία

Μετάφραση Βασίλης Κιμούλης

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Τίτλος πρωτοτύπου: *Gobal*

Συγγραφέας: Bandi

Μετάφραση: Βασίλης Κιμούλης

Επιμέλεια-διόρθωση: Ορέστης Σχινιάς

© 2014 by Bandi & Happy Unification Road

First published in Korea by Chogabje.com

© 2016, Εκδόσεις Κυριάκος Παπαδόπουλος Α.Ε., για την ελληνική γλώσσα

Φωτογραφία Εξωφύλλου : © Eric Lafforgue

Η πνευματική ιδιοκτησία αποκτάται χωρίς καμιά διατύπωση και χωρίς την ανάγκη ρήτρας απαγορευτικής των προσβολών της. Κατά το Ν. 2387/20 (όπως έχει τροποποιηθεί με το Ν. 2121/93 και ισχύει σήμερα) και κατά τη Διεθνή Σύμβαση της Βέρνης (που έχει κυρωθεί με το Ν. 100/1975), απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αποθήκευση σε κάποιο σύστημα διάσωσης και γενικά η αναπαραγωγή του παρόντος έργου με οποιονδήποτε τρόπο ή μορφή, τμηματικά ή περιληπτικά, στο πρωτότυπο ή σε μετάφραση ή άλλη διασκευή, χωρίς γραπτή άδεια του εκδότη.

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2016

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

www.epbooks.gr

Καποδιστρίου 9, 144 52 Μεταμόρφωση Αττικής

τηλ.: 210 2816134, e-mail: info@epbooks.gr

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ

Μασσαλίας 14, 106 80 Αθήνα, τηλ.: 210 3615334

ISBN 978-960-569-633-7

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

<i>Μια πυγολαμπίδα φωτίζει τη Βόρεια Κορέα, αυτή τη βυθισμένη στο σκοτάδι χώρα.....</i>	<i>7</i>
Πρόλογος.....	11
Η φτελιά-θησαυρός.....	12
Η πόλη των φαντασμάτων.....	39
Τόσο κοντά, τόσο μακριά.....	65
Η φυγή.....	96
Πανδαιμόνιο.....	130
Η σκηνή.....	158
Κόκκινο μανιτάρι.....	190
<i>Πώς έφτασε στα χέρια μας το χειρόγραφο του Μπαντί.....</i>	<i>239</i>
<i>Οι φτωχοί.....</i>	<i>252</i>

*Να γίνεις μια πυγολαμπίδα που φωτίζει τη Βόρεια Κορέα,
αυτή τη βυθισμένη στο σκοτάδι χώρα...*

Ο Μπαντί (ψευδώνυμο που σημαίνει Πυγολαμπίδα) γεννήθηκε το 1950. Κατά τη διάρκεια του πολέμου της Κορέας, οι γονείς του καταφεύγουν στην Κίνα. Εκεί περνάει τα παιδικά του χρόνια· έπειτα όλη η οικογένεια επιστρέφει στη Βόρεια Κορέα. Ο Μπαντί σήμερα είναι μέλος της Κεντρικής Επιτροπής της Ομοσπονδίας Συγγραφέων της Γιο-σε ον¹.

Προικισμένος εκ γενετής με το ταλέντο της γραφής, ο Μπαντί, αν και μόλις εικοσάχρονος, διακρίνεται στη λογοτεχνική σκηνή από τις αρχές της δεκαετίας του 1970 και κατορθώνει να εκδώσει τα γραπτά του σε βορειοκορεατικά περιοδικά. Για ένα διάστημα, ζώντας τη σκληρή ζωή του εργάτη, αναγκάζεται να εγκαταλείψει το όνειρό του να γίνει συγγραφέας, αλλά το πάθος υπερισχύει και, παρ' όλη την κούραση, ξαναπιάνει την πένα και γράφει, όποτε του δίνεται η ευκαιρία. Τα έργα που γράφει τότε του επιτρέπουν να επιδείξει το ταλέντο του και πολλά κείμενά του δημοσιεύονται στη επίσημη επιθεώρηση της Ομοσπονδίας Συγγραφέων της Γιο-σε ον.

---

1. Γιο-σε ον: Παλιά ονομασία της Κορέας.

Κατά τη διάρκεια του μεγάλου λιμού, που ξεσπάει το 1994, τη χρονιά του θανάτου του Κιμ Ιλ Σουνγκ, ο Μπαντί χάνει πολλούς δικούς του, ορισμένους από την πείνα, ενώ άλλοι εγκαταλείπουν τη χώρα σε αναζήτηση μιας καλύτερης ζωής. Αυτά τα δεινά θα κάνουν τον Μπαντί να αμφισβητήσει βαθιά τη λειτουργία της βορειοκορεατικής κοινωνίας και να αποφασίσει, με όχημα τα γραπτά του, να μοιραστεί τις σκέψεις του με όλο τον κόσμο.

Ο Μπαντί αυτοσυστήνεται ως εκπρόσωπος των κατοίκων της Βόρειας Κορέας, που εξαναγκάζονται να υποστούν τις καταστροφικές συνέπειες της ιδιότυπης σοσιαλιστικής οικονομίας της χώρας, του κοινωνικού διαχωρισμού σε κάστες κι ενός συστήματος συλλογικής τιμωρίας – το Κακό στην πιο στυγνή του μορφή σε ολόκληρη την ιστορία της ανθρωπότητας. Ο συγγραφέας συλλέγει τις επώδυνες καθημερινές ιστορίες των κατοίκων, για τις οποίες εκείνοι δεν μπορούν να παραπονεθούν σε κανέναν, και τις ξαναζωντανεύει μέσα από τη λογοτεχνική του δημιουργία· οι φήμες, τα αληθινά γεγονότα, όσα βλέπει και ακούει, τον εμπνέουν.

Δυστυχώς, οι συνθήκες που επικρατούν στη χώρα του, που είναι απομονωμένη από τον υπόλοιπο κόσμο λες κι έχουν υψωθεί γύρω της απροσπέλαστα τείχη, δεν επιτρέπουν στα έργα του να βγουν στο φως. Ωστόσο, δεν τα παρατάει, συνεχίζει να γράφει και σιγά σιγά συγκεντρώνει τα κείμενα που θα δημοσιευτούν σε τούτο το βιβλίο, πεπεισμένος ότι, αργά ή γρήγορα, θα έρθει η στιγμή που θα ακουστεί η φωνή του. Και μια μέρα, μια συγγενής του απ' το Χάμχουνγκ, την οποία ο Μπαντί εμπιστεύεται, τον επισκέπτεται για να του εκμυστηρευτεί πως έχει αποφασίσει να διασχίσει τα σύνορα για να περάσει στην Κίνα. Το ίδιο θα 'θελε να κάνει κι ο Μπαντί, αλλά, σ' αντίθεση με

εκείνην, δεν του το επιτρέπουν οι οικογενειακές του υποχρεώσεις. Ωστόσο, καταλαβαίνει πως του δίνεται μια ευκαιρία. Τη φιλοξενεί τρεις μέρες στο σπίτι του και, όταν η συγγενής του ετοιμάζεται να φύγει, της βάζει στο χέρι δυο χειρόγραφα, προσεκτικά κρυμμένα έως τότε. Εκείνη, σχεδόν αμέσως, του τα δίνει πίσω, λέγοντας πως δεν είναι καθόλου βέβαιη ότι θα καταφέρει να εγκαταλείψει τη χώρα σώα και αβλαβής, αλλά του υπόσχεται, αν όλα πάνε καλά, να επιστρέψει να τα πάρει.

Ο Μπαντί απογοητεύεται, αλλά δεν έχει άλλη επιλογή παρά να περιμένει. Αρκετούς μήνες αργότερα, εμφανίζεται στο σπίτι του κάποιος άγνωστος νέος άντρας και, χωρίς να πει λέξη, του δίνει ένα γράμμα μέσα σε μια πλαστική θήκη. Το περιεχόμενο του γράμματος είναι το εξής:

Καλημέρα, μεγάλε αδελφέ, εγώ είμαι, η Μάιονγκ-οκ. Λυπάμαι πολύ που δεν μπόρεσα να σου στείλω νωρίτερα νέα μου. Βρίσκομαι πλέον σε ασφαλές μέρος. Εκείνος που με βοήθησε, θα σου στείλει κάποιον με αυτό το γράμμα. Μόλις το διαβάσεις, δώσε του αυτά που ήθελες να μου εμπιστευτείς την προηγούμενη φορά. Μπορείς να του έχεις εμπιστοσύνη. Μονάχα εσύ κι εγώ γνωρίζουμε. Νομίζω πως τα εν λόγω αντικείμενα ήταν δύο.

Θα 'θελα πολύ να μπορέσετε κι εσείς μια μέρα να ζήσετε σε έναν καλύτερο κόσμο. Όταν σκέφτομαι την οικογένειά μου εκεί πέρα, μου έρχονται δάκρυα στα μάτια. Μεγάλε αδελφέ, ας υποσχεθούμε να ξαντανταμώσουμε... Εύχομαι με όλη μου την καρδιά να 'ρθει αυτή η μέρα. Να προσέχεις την υγεία σου.

Μάιονγκ-οκ

Αφού διαβάσει το μήνυμα, ο Μπαντί για μια στιγμή διστάζει· έπειτα βγάζει τα χειρόγραφα που 'χει κρύψει στο βάθος ενός μικρού ντουλαπιού και τα προτείνει στον νεαρό, με ύφος που υπονοεί ότι, έτσι κι αλλιώς, με τον έναν ή τον άλλον τρόπο, θα πεθάνει, ότι αυτό δεν έχει σημασία και ότι δεν έχει άλλη επιλογή. Ο νεαρός αμέσως ξαναφεύγει· και τα χειρόγραφα, που φύλαγε τόσον καιρό ο Μπαντί, θα βρεθούν στη Νότια Κορέα, γη της ελευθερίας και της ελπίδας.

Όπως ακριβώς κι ο Σολζενίτσιν, αντικαθεστωτικός συγγραφέας της Σοβιετικής Ένωσης και συγγραφέας του *Αρχιπέλαγος Γκουλάγκ*, που είχε φυγαδεύσει παράνομα το μυθιστόρημά του για να εκδοθεί στη Δύση, ο Βορειοκορεάτης αντικαθεστωτικός συγγραφέας Μπαντί έγινε η πυγολαμπίδα που περιμένει ανυπόμονα να πάψει να κρύβεται και να φωτίσει τη βυθισμένη στο σκοτάδι χώρα του. Σήμερα, δεν μπορούμε παρά να ευχηθούμε να συνεχίσει ο Μπαντί να γράφει κραδαίνοντας την πένα του, με την ελπίδα ότι έρχεται το τέλος του κομμουνισμού και περιμένοντας με απροσμέτρητη ανυπομονησία τη μέρα που οι δυο Κορέες θα ενωθούν και πάλι, τη μέρα που θα μπορέσει να απολαύσει πλέρια την ελευθερία του και να γράψει ό,τι ποθεί η ψυχή του.

Ντο Χούι-Γιουν

Υπεύθυνος της ΜΚΟ «Αλληλεγγύη και ανθρώπινα δικαιώματα για τους Βορειοκορεάτες πρόσφυγες»

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

*Εκείνος ο γενειοφόρος Ευρωπαίος
Ισχυρίστηκε ότι ο καπιταλισμός είναι ο κόσμος του σκότους
Ενώ ο κομμουνισμός είναι ο κόσμος του φωτός.*

*Εγώ, ο Μπαντί, που ζω στον κόσμο του φωτός,
Είναι γραφτό μου να λάμπω στο σκοτάδι
Και καταγγέλλω, χωρίς περιστροφές,
Ότι, εάν αυτό το σκοτάδι είναι μια ασέληνη νύχτα,
Ο κόσμος του φωτός εκείνου του γενειοφόρου είναι μια άβυσσος,
Ένα έρεβος μαύρο σαν το μελάνι.*

*Εδώ και πενήντα χρόνια ζω στη Βόρεια Κορέα
Μιλάω σαν αυτόματο
Με το κεφάλι στον ζυγό.
Γράφω αυτές τις ιστορίες,
Όχι από ταλέντο
Αλλά από αγανάκτηση,
Όχι με πένα και μελάνι,
Αλλά με τα κόκκαλά μου και δάκρυα από αίμα.*

*Είναι ξερές σαν την έρημο,
Άγριες σαν τον χερσότοπο,
Αξιολύπητες σαν τον άρρωστο,
Αδέξιες σαν χοντροκομμένο λίθινο εργαλείο,
Όμως, αγαπητέ αναγνώστη,
Σε εκλιπαρώ να τις διαβάσεις!*

Η ΦΤΕΛΙΑ-ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Έκανε κρύο. Η χιονοθύελλα γέμιζε το κενό ανάμεσα σε ουρανό και γη με εκατομμύρια νιφάδες που λαμποκοπούσαν. Τολύπες καπνού έβγαιναν απ' τις καμινάδες κι εξακοντίζονταν μ' άγριους στροβιλισμούς, προτού χαθούν με βιάση στο πουθενά.

Το ίδιο ορμητικά, ο Τσον Γέονγκ-ιλ έτρεξε στο γραφείο του, ξεκλείδωσε την πόρτα κι όρμησε μέσα σαν να τον κυνηγούσαν. Ακούμπησε κατευθείαν τα χέρια του στο καλοριφέρ. Το κορμί του έτρεμε απ' το κρύο. Το τηλέφωνο πάνω στο τραπέζι κουδούνισε, αυτό όμως ήταν το τελευταίο που τον απασχολούσε. Όλη του η προσοχή ήταν στραμμένη στο καλοριφέρ, που δυστυχώς ζέσταινε όσο και η ανάσα ενός νεκρού. Στο καζάνι, όπου κάποτε έκαιγαν κάρβουνο, τώρα πια έριχναν μονάχα νωπό πριονίδι, κι ακόμα και σ' αυτό υπήρχε έλλειψη. Από πού κι ώς πού έλπιζε να ζεσταθεί λιγάκι; Το κράτος δεν ήταν πια σε θέση να προμηθεύσει με κάρβουνο ούτε τις επιχειρήσεις ούτε τον πληθυσμό, κι αυτό σήμαινε ότι τα χίλια και πλέον νοικοκυριά όσων δούλευαν στο εργοστάσιο, ανάμεσά τους κι ο Γέονγκ-ιλ, ήταν εξαρτημένα από το πριονίδι που παρήγαγε αποκλειστικά

το ίδιο εργοστάσιο. Γιατί είχαν βυθιστεί σε τούτη την αθλιότητα; Ήταν πραγματικά θλιβερό...

«Σκατά!» αγανάκτησε ο Γέονγκ-ιλ. Το τηλέφωνο εξακολουθούσε να κουδουνίζει, αλλά τα χέρια του δεν έλεγαν να ζεσταθούν. Το χνώτο του έκανε τον πάγο στο τζάμι να λιώνει και να κυλά σε βρόμικες μαύρες σταγόνες. Να τι τον εξόργιζε: Δεν ήταν το καλοριφέρ που ζέσταινε τους ανθρώπους, αλλά οι άνθρωποι που ζέσταιναν τον χώρο. Κι αν στο μοναδικό γραφείο της επιχείρησης που προοριζόταν για τους ένοπλους αστυνομικούς επικρατούσε αυτή η κατάσταση, δεν υπήρχαν λόγια για τις υπόλοιπες αίθουσες.

«Κι απόσκατα!» μούγκρισε ξανά ο Γέονγκ-ιλ, προτού αρπάξει βίαια το ακουστικό του τηλεφώνου που κουδούνιζε δαιμονισμένα.

– Μπρος; Τι είν' εγκεί; Το γκραφείο της αστυνομίας του εργοστασίου; ούρλιαξε από την άλλη άκρη της γραμμής μια φωνή τσιριχτή που σου έσπαγε τα τύμπανα.

Απ' την ιδιόρρυθμη προφορά, ο Γέονγκ-ιλ μάντεψε αμέσως πως ήταν ο Τσι-Γκουάνγκ, ο αρχηγός του Κέντρου Επικοινωνιών της αστυνομίας. Ωστόσο, μουνδιασμένος καθώς ήταν από το κρύο, δεν είχε όρεξη να απαντήσει και απλώς περίμενε τη συνέχεια.

– Γκεια χαρά σου, εδώ Τσι-Γκουάνγκ!

– Α, καλημέρα σύντροφε αρχηγέ του Κέντρου Επικοινωνιών, τον χαιρέτησε ο Γέονγκ-ιλ μ' έναν τόνο επιτηδευμένα χαρούμενο. Σε τι οφείλω την τιμή...

– Σήμερα, τον έκοψε ο Τσι-Γκουάνγκ, δεν σ' έχω γκαλέσει σαν αρχηγός του Κέντρου Επικοινωνιών, μα με την ιδιότητα του αρχηγού του Κέντρου Επιτήρησης...

– Του Αρχηγού του Κέντρου Επιτήρησης; Συνέβη κάτι;

– Πώς τον λένε... Α ναι! Άιρια Μάντια! Υπάρχει πράγματι κάποιος με το όνομα Άιρια Μάντια σ' αυτό το εργοστάσιο, ή όχι;

– Ναι, ναι, αλλά το Άιρια Μάντια είναι παρατσούκλι, το αληθινό του όνομα είναι Σέολ Γιονγκ-σου...

– Τσόλιονγκσου;

– Ξέρετε, εκείνος ο παλαιστής που είχε αποκτήσει κάποια φήμη πριν από καμιά δεκαριά χρόνια στα τουρνουά του Σάριουμ²... Ήταν πράγματι τρομερά γεροδεμένος και ξάπλωνε κάτω όλους τους αντιπάλους του φωνάζοντας: «Άιρια Μάντια!» Τώρα πια είναι γέρος, εξάλλου σε λίγο βγαίνει επίσημα στη σύνταξη.

Παρασυρμένος άθελά του απ' τη συζήτηση, ο Γέονγκ-ιλ παρουσίασε σε αδρές γραμμές τον Σέολ Γιονγκ-σου, ένα πρόσωπο ξακουστό την εποχή που εκείνος έκανε τη θητεία του.

– Έλα τώρα, το ξέρεις πως δεν βρίσκομαι πολύ γκαιρό εδώ πέρα, δεν έχω ιδέα από τούτες τις αρχαίες ιστορίες! Ας πάει στο γκαλό!

– Α ναι, έχετε δίκιο, δεν το σκέφτηκα.

– Όπως γκαι να έχει, αυτό το περίεργο παρατσούκλι, Άιρια Μάντια, από γκει βγκαίνει, ε;

– Όχι ακριβώς. Αυτός ο άνθρωπος έκανε όλη του τη ζωή τον αμαξά, κι αυτές οι λέξεις, Άιρια Μάντια, που τις φώναζε για να κεντρίσει τ' άλογό του να προχωρήσει, κατέληξαν η γνώριμη επωδός του. Μια μέρα που είχαν συγκέντρωση οι εργάτες, για πρώτη φορά στη ζωή του θέλησε να παρέμβει στη συζήτηση, και, καθώς δεν μπορούσε να θυμηθεί μια λέξη, ψέλλισε: «Άιρια Μάντια... τι ήθελα να πω, να δεις... Άιρια Μάντια...» Από κει βγήκε και...

---

2. Κορεάτικη παραδοσιακή μορφή πάλης (Σ.τ.Μ.)

– Χάχαχαχαχαχα...

– Χίχιχιχιχιχι...

Ο Τσι-Γκουάνγκ είχε ξεσπάσει σε ασυγκράτητα γέλια, αλλά και ο Γέονγκ-ιλ, μην μπορώντας να κρατηθεί, τον μιμήθηκε.

– Δεν μου φαίνεται καθόλου παράξενο. Από μικρό παιδί ήταν ρωμαλέος. Δεν πάτησε ποτέ του πόδι στο σχολείο. Αλλά όταν οδηγούσε το κάρο του, φορτωμένο ως επάνω, όρθιος πίσω απ' το ζώο, και περνούσε σαν άνεμος ουρλιάζοντας «Άιρια Μάντια!», όλος ο κόσμος σταματούσε και τον χάζευε με το στόμα ορθάνοιχτο· τόσο εντυπωσιακός ήταν.

– Τέλος πάντων, δείχνει αρκετά περίεργος τύπος! Κατά βάθος όμως, ποιος είναι στ' αλήθεια;

– Κατά βάθος;

Ο Γέονγκ-ιλ έμεινε σιωπηλός. Δίχως αμφιβολία η συζήτηση θα τραβούσε σε μάκρος. Έπιασε την καρέκλα του γραφείου με το ένα χέρι και την πλησίασε στο καλοριφέρ ώστε να καθίσει ακριβώς μπροστά του. Με το ακουστικό σφηνωμένο ανάμεσα στο πιγούνι και τον ώμο του, άπλωσε προς τα πίσω το χέρι του για να αγγίξει το θερμαντικό σώμα. Το καλώδιο του τηλεφώνου, τεντωμένο όσο δεν πήγαινε άλλο, παλλόταν ελαφρά. Η συζήτηση μεταξύ των δυο αντρών, μάλλον κοινότοπη στην αρχή, είχε αρχίσει να σοβαρεύει, εστιάζοντας στην προσωπικότητα του Σέολ Γιονγκ-σου, πράγμα που έκανε τον Γέονγκ-ιλ να νιώσει εξαιρετικά άβολα. Όλος ο κόσμος στο εργοστάσιο γνώριζε πως είχαν πολύ στενή σχέση οι δυο τους. Ο Σέολ Γιονγκ-σου κι ο πατέρας του Γέονγκ-ιλ ήταν αδελφικοί φίλοι από τότε που δούλευαν και οι δυο τους σκληρά στις οικοδομές τον καιρό της ιαπωνικής κατοχής, και ήταν πάντα πολύ δεμένοι, μέχρι τον θάνατο του πατέρα του Γέονγκ-ιλ, πριν από μερικά χρόνια. Ήταν γνωστό σε όλους. Ο Γέονγκ-ιλ αποκαλούσε τον

Σέολ Γιονγκ-σου «θείο» και ο γιος του Σέολ Γιονγκ-σου, που τώρα πια ήταν αξιωματικός του στρατού, απευθυνόταν με παρόμοιο τρόπο στον πατέρα του Γέονγκ-ιλ. Επομένως ήταν απόλυτα φυσιολογικό που ο νεαρός άντρας καθόταν σ' αναμμένα κάρβουνα, αντιμέτωπος με την επιθυμία του Τσι-Γκουάνγκ να μάθει καλύτερα τι είδους άνθρωπος ήταν ο Σέολ Γιονγκ-σου.

Ο Γέονγκ-ιλ ξανάπιασε ξεφυσώντας το ακουστικό που το είχε αφήσει για λίγο στην άκρη. Ο Τσι-Γκουάνγκ, που ως τώρα περίμενε υπομονετικά, ξερόβηξε για να τον κάνει να απαντήσει. Δίχως αμφιβολία πίστευε ότι ο συνομιλητής του ψαχούλευε κάποιο φάκελο για τον Σέολ Γιονγκ-σου.

– Ακούστε... σε κάθε περίπτωση, δεν έχουμε τίποτα να προσάψουμε στον εργάτη Σέολ Γιονγκ-σου, τον έκοψε αποφασιστικά ο Γέονγκ-ιλ.

– Μα έτσι όπως τα λες, πώς περιμένεις να σε γκαταλάβω; Γκίνε πιο συγκεκριμένος!

– Σύμφωνα. Συγκεκριμένα, λοιπόν, υπήρξε από τα πρώτα μέλη του Κόμματος ύστερα από την απελευθέρωση της χώρας και βετεράνος του πολέμου. Υπηρέτησε ηρωικά από τη θέση του αμαζά κατά τη διάρκεια των συγκρούσεων. Μετά το τέλος του πολέμου ως και σήμερα, κουρνιασμένος στο κάρνο του, αφιέρωσε όλες του τις προσπάθειες στην ανοικοδόμηση του σοσιαλιστικού καθεστώτος. Πριν από λίγα μόλις λεπτά, βρισκόμουν στο κτίριο πολιτιστικών εκδηλώσεων του εργοστασίου για να παραβρεθώ στην απονομή των μεταλλίων· μόλις επέστρεψα από εκεί. Ο Σέολ Γιονγκ-σου απέσπασε άλλη μια διάκριση: το Μετάλλιο της Τάξης της Σημαίας του Δεύτερου Βαθμού. Πρόκειται για τη δέκατη τρίτη βράβειυσή του.

– Γκαι τότε, γιατί ένας τέτοιος άνθρωπος να γκάνει αυτό το πράγμα;

– Τι έκανε; ρώτησε τελικά ο Γέονγκ-ιλ. Το ερώτημα στριφογύριζε στο μυαλό του εδώ και ώρα.

– Ξέρεις, εγκεί που μένει ο γκέρος, είναι μια φτελιά.

– Ναι, ακριβώς, ένα μεγάλο δέντρο.

– Φαίνεται πως το γκαλώδιο του τηλεφώνου της αστυνομίας περνούσε δίπλα ακριβώς από τη φτελιά.

– Ναι, και λοιπόν;

– Ε, γκαι τις προάλλες, πήγαν οι δικοί μας να ελέγκσουν τη γραμμή, γκαι επειδή τους εμπόδιζε το δέντρο, θέλησαν να κόψουν ένα γκλαδί.

– Και τι έγινε;

– Ξέρεις πώς αντέδρασε αυτός ο γκαταραμένος Άιρια Μάντια; Έπαθε γκρίση γκαι άρχισε να τους απειλεί όλους φωνάζοντας: «Αγκούτε εδώ, αν αγγίζετε γκαι το παραμιγκρό φυλλαράγκι από τούτο το δέντρο, θα σας πετσογκόψω με το τσεγκούρι μου!» Έφτασε στο σημείο να τους απειλήσει με το τσεγκούρι!

– Αλήθεια, έκανε τέτοιο πράγμα;

– Ναι, γκαι τα παιδιά εξαιτίας του δεν μπόρεσαν να γκάνουν τη δουλειά τους. Γκαι αυτοί οι ηλίθιοι, που συνήθως είναι αληθινά λιοντάρια, δεν μπόρεσαν να τον γκαταφέρουν. Τους επέπληξα πολύ αυστηρά, παρ' όλο που δεν έφταιγαν. Δεν θα τη γλιτώσει έτσι εύκολα αυτός ο γεροπαράξενος!

Μ' αυτά τα λόγια, ο Τσι-Γκούανγκ κοπάνησε δυνατά τη γροθιά του πάνω στο γραφείο του. Ακούγοντάς τον από την άλλη άκρη της γραμμής, ο Γέονγκ-ιλ φαντάστηκε τον Τσι-Γκούανγκ, μικρόσωμο αλλά γεροδεμένο και στρογγυλό σαν σβούρα, και, παρά τη σοβαρότητα της κατάστασης, δεν μπόρεσε να κρατήσει τα γέλια του. Αυτός ο άνθρωπος που, αν έβρισκε κλειστή την πόρτα, ήταν ικανός να τρυπήσει τον τοίχο με τη μουλαρίσια κεφάλι του, μπορούσε να δημιουργήσει μεγάλο πρόβλημα για

ένα τόσο ασήμαντο ζήτημα. Γι' αυτό έπρεπε, πρώτα απ' όλα, να τον λογικεύσει. Να, λοιπόν, τι είπε ο Γέονγκ-ιλ:

– Χάχαχα, σύντροφε αρχηγέ, έτσι που ταράζεστε, κινδυνεύετε να χαλάσετε το υπέροχο και γενναιόδωρο στομάχι σας, και να ζαρώσει σαν κολοκύθα· οφείλετε να διατηρήσετε την ψυχραιμία σας.

– Τι;

– Θέλω να πω ότι, αν σκοτίζεστε με το παραμικρό, καταστρέφετε χωρίς λόγο την υγεία σας, σύντροφε αρχηγέ. Η συγκεκριμένη φτελιά έχει μεγάλη ιστορία, η οποία εν μέρει δικαιολογεί την αντίδραση του Σέολ Γιονγκ-σου.

– Τι πάει να πει μεγάλη ιστορία; Δεν έχω ιδέα!

– Ξέρετε, ο γερο- Σέολ Γιονγκ-σου το φύτεψε αυτό το δέντρο το 1948, σε ανάμνηση της ένταξής του στο Κόμμα.

– Πρόκειται, λοιπόν, για δέντρο υψίστης σημασίας; ειρωνεύτηκε ο Τσι-Γκουάνγκ. Αμάν, τρέμω απ' τον φόβο μου!

Παρά το δυσάρεστο χαχανητό του Τσι-Γκουάνγκ, ο Γέονγκ-ιλ παρέμεινε ατάραχος, με το ακουστικό κολλημένο στο στόμα.

– Βεβαίως, είναι ένα δέντρο μεγάλης αξίας.

Ο Γέονγκ-ιλ κατάπιε με δυσκολία τη συνέχεια, καθώς τα λόγια του είχαν ήδη ανεβεί στον λαιμό του: «Υπάρχει επίσης μια φτελιά στο σπίτι που κληρονόμησα απ' τον πατέρα μου· την είχαν φυτέψει την ίδια μέρα, για τον ίδιο λόγο». Οι δυο αδελφικοί φίλοι, που με άλογα και αγελάδες μετέφεραν την ξυλεία στις οικοδομές πριν από την απελευθέρωση της χώρας, είχαν ενταχθεί στο Κόμμα την ίδια εποχή. Αυτά τα δέντρα συμβόλιζαν το όνειρό τους για ένα μέλλον γεμάτο υποσχέσεις.

Ο Γέονγκ-ιλ θυμήθηκε μια παλιά ιστορία, τότε που δεν ήταν παρά ένα σχολιαρόπαιδο με τα μαλλιά κομμένα βούρτσα. Πρέ-

πει να ήταν λίγες μέρες πριν από τον εορτασμό της Μέρας Εργασίας την 1 Μαΐου, αλλά δεν θυμόταν πλέον ποια χρονιά... Καθώς γκρίνιαζε και κλαψούριζε επειδή οι γονείς του δεν ήθελαν να του αγοράσουν καινούργια φόρμα, κατέληξε να φάει μια σφαλιάρα στον σβέρκο απ' τον πατέρα του. Νιώθοντας απίστευτα πληγωμένος, είχε τρέξει κατευθείαν στον θείο του, σκούζοντας σε όλη τη διαδρομή. Ο Σέολ Γιονγκ-σου, ο οποίος, περιμένοντας τον χειμώνα, σοβάτιζε τους τοίχους του στάβλου με ένα επίχρισμα αργίλου που το είχε προηγουμένως μαλακώσει πατώντας τον με τα ίδια του τα πόδια, τον υποδέχτηκε με την αγκαλιά ανοιχτή. Τον είχε ακούσει, αφήνοντάς τον να βγάλει από μέσα του, ανάμεσα σε αναφιλητά, όλη τη στενοχώρια και τον θυμό του.

– Ωστε έτσι, ε; Αυτός ο κακός μουσάτος χτύπησε τον μικρό μας Γέονγκ-ιλ; Θα έχει να κάνει μαζί μου, θα δεις!

Έτσι ο Σέολ Γιονγκ-σου είχε παρηγορήσει τον Γέονγκ-ιλ παριστάνοντας ότι θα εκδικηθεί για λογαριασμό του· έπειτα άφησε το μυστήρι για το σοβάτισμα κι έβαλε τον μικρό να καθίσει στα γόνατά του.

– Γέονγκ-ιλ, βλέπεις αυτό το δέντρο; είχε πει δείχνοντας μια μικρή φτελιά που είχε αρχίσει να ριζώνει πλάι στον στάβλο, κάτω από τον φράχτη με τις καλαμιές και τον σόργο. Υπάρχει ένα ακριβώς ίδιο και στο σπίτι σου, έτσι δεν είναι;

Το αγόρι, που ήταν ακόμα λυπημένο, αρκέστηκε να κουνήσει το κεφάλι.

– Ξέρεις πώς ονομάζεται αυτό το δέντρο;

– Ε ναι, είναι φτελιά, είχε απαντήσει ο Γέονγκ-ιλ στραβομουτσουνιάζοντας, επειδή ο θείος του δεν τον υπερασπιζόταν πια, αλλά του έκανε ανούσιες ερωτήσεις.

– Ναι, έχεις δίκιο, είναι φτελιά. Αλλά δεν είναι μια οποιαδή-

ποτε φτελιά, είναι η φτελιά-θησαυρός.

– Η φτελιά-θησαυρός;

– Ναι, θα δεις πως, όταν αυτό το δέντρο μεγαλώσει και ψηλώσει ίσαμε την τσιμεντένια καμινάδα του εργοστασίου καρυκευμάτων, θα βγάζει καραμέλες, κάθε είδους λιχουδιές κι ένα σωρό ακόμα πράγματα.

– Πφφφ, παραμύθια.

– Όχι, αλήθεια είναι, πιστεψέ με. Σου έχω πει ποτέ ψέματα;

– Δηλαδή, θα φυτρώνουν και φόρμες σ' αυτό το δέντρο;

– Και όχι μόνο! Θα βγάζει και λευκό ρύζι, κρέας, μεταξωτά ρούχα, ακόμα και σπίτια με κεραμοσκεπές.

– Οουυ, τέλειο! είχε φωνάζει ο Γέονγκ-ιλ χειροκροτώντας.

– Άκουσέ με όμως καλά, Γέονγκ-ιλ: για να έρθει αυτή η μέρα, πρέπει να δουλεύουμε συνέχεια όλο και πιο σκληρά και να κάνουμε υπομονή. Εγώ, ο θείος σου, πρέπει να οδηγώ το κάρο μου με το άλογο όσο καλύτερα μπορώ, για να συμβάλλουμε με τον καλύτερο τρόπο στην ανοικοδόμηση της νεαρής Δημοκρατίας της Γιο-σε ον. Όσο για σένα, Γέονγκ-ιλ, πρέπει να είσαι καλός στο σχολείο, και να μάθεις να διαβάζεις και να γράφεις.

– Αν τα κάνουμε όλα αυτά, στ' αλήθεια θα 'ρθει εκείνη η μέρα;

– Βέβαια, δίχως καμιά αμφιβολία.

– Τότε, θα πρέπει να δώσουμε μια υπόσχεση, είχε πει το αγόρι απλώνοντας το μικρό του δαχτυλάκι στον Σέολ Γιονγκ-σου.

– Ναι, στο υ-πό-σχο-μαί!

Ο Γέονγκ-ιλ θυμόταν πολύ καλά αυτά τα λόγια που είχε φωνάζει με τόσο ενθουσιασμό κι εμπιστοσύνη ο Σέολ Γιονγκ-σου, έχοντας γαντζώσει το μικρό του δάχτυλο, καμπυλωμένο σαν ακκίστρι, στο δαχτυλάκι του παιδιού. Την ιστορία που είχε δι-

ηγηθεί εκείνη τη μέρα στον μικρό Γέονγκ-ιλ, δεν την είχε βγάλει εντελώς από τη μυαλό του. Την είχε ακούσει από τα χείλη ενός εκπροσώπου του Κόμματος τον οποίο είχαν στείλει απ' την Πιονγιάνγκ τη μέρα που εκείνος κι ο αδελφικός του φίλος, φορώντας, παρά το κρύο, λεπτά βαμβακερά σακάκια, είχαν πάει στο τοπικό γραφείο του Κόμματος για την εγγραφή τους. Στη συνέχεια είχε προσθέσει το ταπεινό του όνειρο, μέσα από το οποίο είχε γεννηθεί το περίφημο ανέκδοτο με τη φτελιά-θησαυρό. Αυτή η ιστορία αντανάκλασε πιστά τις πεποιθήσεις του, ακλόνητες σαν το σίδηρο, και τις μεγάλες προσδοκίες του για το μέλλον. Με μια λέξη, αυτό το δέντρο αντιπροσώπευε ολόκληρη τη ζωή του Σέολ Γιονγκ-σου. Να πώς εξηγούνταν η συμπεριφορά του.

Ο Γέονγκ-ιλ έπρεπε να κάνει τον Τσι-Γκουάνγκ να καταλάβει όλη αυτή την ιστορία. Γι' αυτό, το καλύτερο ήταν να του διηγηθεί το περιεχόμενο του άρθρου που είχε δημοσιευτεί στη *Λογοτεχνική Επιθεώρηση της Γιο-σε ον*. Αυτό το κείμενο, που το ήξερε απέξω στα νιάτα του, είχε διατηρηθεί αναλλοίωτο στο βάθος της μνήμης του. Αποφάσισε να το αφηγηθεί ολόκληρο στον Τσι-Γκουάνγκ, προσέχοντας να μην αναφέρει το όνομα του πατέρα του.

– Σύντροφε αρχηγέ, θα σας διηγηθώ τι ακριβώς αντιπροσωπεύει αυτό το δέντρο.

– Γκαλώς. Πες μου γκαι άλλα γι' αυτό το περίφημο δέντρο.

– Πριν από πολύ καιρό, λοιπόν, ένα άρθρο με τίτλο «Η επόμενη μέρα του αλόγου-θησαυρού» δημοσιεύτηκε στη *Λογοτεχνική Επιθεώρηση της Γιο-σε ον*. Να τι έλεγε...

BANDI 반디

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Μια οικογένεια εξορίζεται από την πρωτεύουσα Πιονγιάνγκ εξαιτίας του γιου της, ο οποίος παθαίνει νευρικές κρίσεις όποτε βλέπει πορτρέτα του Καρλ Μαρξ ή του Κιμ Ιλ-σουνγκ. Ένας γιος αγωνίζεται να βγάλει άδεια ταξιδιού για να επισκεφθεί την ετοιμοθάνατη μητέρα του, που ζει στο γειτονικό χωριό. Ένας άντρας αποφασίζει να αυτομολήσει, απογοητευμένος από το κληρονομικό ταξικό σύστημα της Λαοκρατικής Δημοκρατίας της Κορέας. Μια γιαγιά, όταν συναντάει τον Κιμ Ιλ-σουνγκ στο δρόμο, τον προσφωνεί με τρυφερότητα «Πατέρα και Μεγάλο Ηγέτη» – περιστατικό που θα εκμεταλλευτεί η επίσημη προπαγάνδα.

Φυγαδευμένες παράνομα από τη Βόρεια Κορέα, γραμμένες «με δάκρυα από αίμα», οι ιστορίες αυτές έχουν προκαλέσει μεγάλη αίσθηση στη Δύση, καθώς αποτελούν μια σπαρακτική ανθρώπινη ματιά στη ζωή κάτω από το τελευταίο απόλυτα ολοκληρωτικό καθεστώς του πλανήτη. Πέρα από τη λογοτεχνική τους αξία, η δημοσίευσή τους θέτει σε κίνδυνο την ίδια τη ζωή του συγγραφέα, αν ποτέ η πραγματική του ταυτότητα γίνει γνωστή.

Η συλλογή διηγημάτων *Η καταγγελία* είναι η λογοτεχνική μαρτυρία ενός συγγραφέα που, ζώντας σε συνθήκες πραγματικής κόλασης, κατόρθωσε να διαφυλάξει τη δημιουργική του ευαισθησία και την ακεραιότητά του.

Το βιβλίο, γεμάτο ολοζώντανες εικόνες, προσθέτει χαρκτήρες πραγματικών ανθρώπων στην απρόσωπη ιδέα μας για την οδύνη των Βορειοκορεατών...

L'EXPRESS

Η κλασική δομή των αφηγημάτων θυμίζει Γκόγκολ και Τσέχοφ, ενώ η ροπή τους προς τη σάτιρα του παραλόγου, Ιονέσκο και Μπουλγκάκοφ.

BOOKS MAGAZINE

Μια συλλογή διηγημάτων που γράφτηκαν με ψευδώνυμο και εξήχθησαν λαθραία από τη Βόρεια Κορέα δημιουργεί πάταγο και γίνεται διεθνές λογοτεχνικό γεγονός.

THE GUARDIAN

ISBN 978-960-569-633-7

9 789605 696337

Κωδ. μηχ/σης 25.082

www.epbooks.gr